

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **I. S.**, nar. X
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobytem X
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Kehlem,
sídlem Panská 895/6, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 9. 1. 2024, č. j. OAM-14860-17/ZR-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 11. 2023 zrušil platnost žalobcovy zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
- 2. Důvodem zrušení zaměstnanecké karty bylo pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu. Tuto skutečnost dokládá ve spise založený trestní příkaz Městského soudu v Brně (dále jen „městský soud“) ze dne 12. 8. 2023, č. j. 5 T 168/2023-37, který nabyl právní moci téhož dne. Žalobce se dopustil přečinu ohrožení pod vlivem

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

návykové látky podle § 247 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) tím, že dne 11. 8. 2023 řídil motorové vozidlo na ulici Dornych v Brně a byla mu naměřena hodnota 2,32 promile alkoholu v dechu, resp. 2,24 promile alkoholu v dechu. Městský soud proto žalobce odsoudil k peněžitému trestu ve výši 18 000 Kč a trestu zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 20 měsíců.

3. Žalovaný konstatoval, že zjištěný stav věci odpovídá důvodu pro zrušení zaměstnanecké karty, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin a toto odsouzení nebylo dosud zahlazeno. Charakter ani závažnost činu nehrají roli pro naplnění § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
4. Námitka, že zrušení zaměstnanecké karty nesmí být nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, nebyla podle žalovaného důvodná. Skutečnost, že žalobci byl uložen relativně mírný trest, sama o sobě nesnižuje závažnost protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil pod vlivem značného množství alkoholu. V tomto řízení žalovaný není povinen zabývat se dopadem do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců, jeho povinností je posouzení přiměřenosti dopadů pouze v rozsahu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). K tomu je třeba, aby účastník tvrdil konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace.
5. Z cizineckého informačního systému žalovaný zjistil, že žalobce má 38 let, je vdovcem a otcem 3 dětí, z nichž dvě (syn nar. 2007 a dcera nar. 2012) pobývají od června 2023 na území ČR. V ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty teprve od února 2022. Žalobce po celou dobu pracuje v Praze a bydlí v X. Jeho syn bydlí celou dobu v Y a jeho dcera bydlí celou dobu v Z u rodiny S. Z toho vyplývá, že žádné z dětí nežije se žalobcem dlouhodobě ve společné domácnosti. Přestože jejich matka zemřela v dubnu 2021, obě děti pobývaly mimo ČR až do června 2023, kdy jim byla udělena dočasná ochrana. Po dobu minimálně 16 měsíců tedy žily bez svého otce, jsou tudíž zvyklé žít bez přítomnosti žalobce. Žalobce netvrdil, že by žil se svými dětmi ve společné domácnosti, pouze odkazoval na absenci posouzení kvality mezi nimi a na finanční závislost dětí na něm. Tato skutečnost však nijak nevybočuje z obecného rámce. Žalobci nic nebrání v tom, aby vykonával výdělečnou činnost mimo ČR. K absenci zázemí v zemi původu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013-35.
6. Návrh na vypracování znaleckého posudku z oboru psychologie ve vztahu k posouzení psychických dopadů na děti považoval žalovaný za irrelevantní. Podle setrvalé judikatury správních soudů nelze po správních orgánech požadovat, aby z vlastní iniciativy opatřovaly důkazy, které by svědčily ve prospěch účastníka řízení v otázce dopadu do soukromého a rodinného života. Jde o informace z vlastní soukromé sféry, a proto jejich sdělení závisí výlučně na vůli účastníka řízení. Je proto na něm, aby tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí, případně aby o to nabídl důkazy. Tvzení o možném negativním dopadu na zdravotní stav nezletilých dětí žalobce nepodpořil žádným dalším důkazem (např. lékařskou zprávou), který by naznačoval významnější citovou závislost, která by vybočoval z běžné situace rodinných vztahů.
7. Žalovaný nepopírá, že k jistému zásahu do rodinného života žalobce dojde, ovšem bude se jednat o přiměřený zásah v mezích zákona. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, podle kterého je povolení k dlouhodobému pobytu omezeno na dobu, na kterou bylo vydáno, a proto nelze hovořit o ochraně nějakých

nabytých práv nebo oprávněných zájmů. Dále žalovaný citoval z rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 54 A 5/2023-41, z něhož vyplývá, že pokud účastník řízení nesplňuje podmínky pro zachování zaměstnanecké karty, nemůže spoléhat na to, že mu tento typ pobytového oprávnění nebude odebrán pouze na základě existence rodinného života v ČR.

8. V této souvislosti je podle žalovaného podstatné, že žalobce i jeho děti jsou státními příslušníky třetího státu. Článek 8 Úmluvy přitom neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu státních příslušníků třetího státu ohledně země jejich společného pobytu. Dále žalovaný zdůraznil, že čl. 8 Úmluvy nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu, pokud řešení nabízené vnitrostátním právem umožňuje dotčenému jednotlivci bez překážek vykonávat jeho právo na respektování soukromého a rodinného života. Rozsudky, na které žalobce odkazoval ve svém vyjádření se týkaly zrušení trvalého pobytu, resp. zamítnutí žádosti o udělení trvalého pobytu. V takových případech se zkoumá přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo ze zákona.
9. Úmluva o právech dítěte v čl. 9 odst. 3 připouští i oddělení dítěte od rodičů za podmínky pravidelného osobního kontaktu s rodiči a nestanoví, že by dítě muselo žít se svým rodičem na území jednoho státu. Zrušením žalobcovy zaměstnanecké karty nedojde k porušení Úmluvy o právech dítěte a toto rozhodnutí nemá stejné důsledky jako vyhoštění. Jedná se o dočasné opatření a žalobci není zakázán vstup do ČR. V případě, že má biometrický pas, může zde pobývat do 90 dnů i bez víza. Do práv dětí zasáhne zrušení žalobcovy zaměstnanecké karty jen nepřímo a nedojde k zásahu do jejich pobytových statusů. Byl to naopak žalobce, kdo na zájmy dětí ohled nebral. Nelze akceptovat názor, že pobytové oprávnění nelze zrušit, protože má žalobce na území ČR děti. Nejlepší zájem dětí není trumfovou kartou, která by přebila vše ostatní. Důsledků trestné činnosti pro zaměstnaneckou si žalobce musel být vědom již v době, kdy ji páchal, a přesto jej neodradily. V této souvislosti žalovaný poukázal rovněž na to, že žalobce nežije se svými dětmi ve společné domácnosti.
10. Závěrem žalovaný dodal, že si je vědom složité situace na Ukrajině. V rozsudku ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda není namístě s ohledem na situaci na Ukrajině zrušit výrok ukládající povinnost vycestovat, a dospěl k závěru, že nikoliv a že uložená povinnost vycestovat ve lhůtě 30 dnů není sama o sobě v rozporu se závazkem *non-refoulement*. V posuzované věci má žalobce jiné účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti zabránit po dobu trvání důvodů znemožňujících vycestování. Ve výše zmíněném rozsudku č. j. 6 Azs 163/2015-47 Nejvyšší správní soud uvedl, že je-li v důsledku povinnosti opustit území ve hře ohrožení základních práv slouží k ochraně jiné prostředky, např. vízum za účelem strpení.

II. Obsah žaloby

11. Žalobce úvodem konstatoval, že nepochybně, že mu byl uložen peněžitý trest a trest zákazu řízení motorových vozidel, a vinu nepopírá. Rozhodování správního orgánu je ale podmíněno zkoumáním dopadů do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplývá minimální rozsah zkoumání. Žalobcovy děti pobývají v ČR na základě dočasné ochrany. Žalobce je jediným živitelem rodiny a jedinou osobou, která má rodičovskou zodpovědnost, protože matka dětí zemřela v roce 2021. Příjem, kterého žalobce dosahuje na základě zaměstnanecké karty, je jediným příjmem rodiny.
12. Ve vyjádření v průběhu správního řízení žalobce namítl, že žalovaný nezjistil skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu a nepostavil na jisto, jakým způsobem bude žalobce moci

realizovat další rodinný a soukromý život a jak budou ovlivněni jeho rodinní příslušníci. Jednalo se přitom o řízení zahájené z moci úřední, proto měl žalovaný povinnost tyto otázky zkoumat bez ohledu na to, zda to žalobce navrhl. Žalobce navíc výslovně navrhoval důkaz znaleckým posudkem z oboru psychologie k posouzení psychických dopadů na děti. V této souvislosti neobstojí argumentace, že se žalobce může do ČR vrátit na základě jiného pobytového oprávnění, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní bezúhonnosti a zároveň není možné bezpečně vycestovat na Ukrajinu. Reálně proto hrozí, že žalobce nebude moci žít se svou rodinou.

13. Ve správním řízení žalobce poukazoval také na to, že v každém rozhodnutí musí žalovaný brát v úvahu nejlepší zájem dětí a odkázal na čl. 8 Úmluvy s tím, že není v nejlepší zájmů synů (*pozn. soudu*: patrně myšleno syna a dcery), aby žili bez otce a aby byli bez finančního zajištění, o které se stará žalobce. Zároveň se žalobce odvolává na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný čerpal informace pouze z úředních evidencí. Svou nečinnost přitom nemůže obhajovat odkazem na zásadu hospodárnosti a rychlosti správního řízení. Žalovaný porušil § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nesplnil ani povinnost stanovenou v § 50 odst. 3 správního řádu. Jak již žalobce uvedl, explicitně navrhl doplnění dokazování. Správní orgán však tomuto návrhu nevyhověl z důvodů, které žalobce nepovažuje za legitimní.
14. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné, protože si žalovaný neopatřil do spisu rozsudek, kterým byl žalobce odsouzen. Žalobce nepopírá, že odsouzen byl, ale žalovaný si měl rozsudek vyžádat pro účely poměrování přiměřenosti dopadů rozhodnutí a měl povinnost se seznámit s důvody, které trestní soud vedly k uložení trestu.
15. Žalovaný měl hodnotit ochranu veřejného zájmu na straně jedné a zájem nezletilých dětí na straně druhé. Tuto logiku však žalovaný nerespektoval, neboť odmítl hodnotit, že je zjevné, že dojde ke zhoršení ekonomické situace žalobce a jeho rodiny, a tvrdil, že si za tuto situaci může žalobce sám. Žalovaný tak porušil § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy. Konstantní judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) dovozuje propojenost čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy. Zájem dítěte proto musí být středobodem úvah správního orgánu. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem a přiměřenost dopadů je třeba zkoumat i tehdy, pokud to zákon neukládá. Žalovaný se nejlepším zájmem dětí vůbec nezabýval a neřešil, zda bude mít žalobce možnost realizovat rodinný život s dětmi. Zrušení platnosti zaměstnanecké karty spadá podle žalobce do třetí kategorie vymezené nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19. Krom toho, na rozdíl od věci posuzované Ústavním soudem žalobci nebyl uložen nepodmíněný trest. Žalovaný jakékoliv zkoumání *a priori* vyloučil s tím, že si žalobce může za zrušení zaměstnanecké karty sám.
16. Žalovaný porušil také § 51 odst. 1 správního řádu, tvrdil-li, že není kompetentní k zadání vypracování znaleckého posudku. V řízení zahájeném z moci úřední bylo jeho povinností zjišťovat skutečnosti, které svědčí ve prospěch i neprospěch účastníka řízení. Žalovaný nemohl hodnotit otázku dopadu do práv dětí, neprovedl-li žádný důkaz. Není vyloučeno, že i provedení navrhovaného důkazu by zaměstnaneckou kartu zrušil, rozhodnutí by bylo ale adresnější a více přiléhavé.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, v němž se dopady do rodinného a soukromého života žalobce dostatečně zabýval. Dále pak zopakoval své stěžejní argumenty.

18. Dále dodal, že s ohledem na současnou situaci na Ukrajině správní orgány nečiní žádné kroky k tomu, aby občany Ukrajiny vracely do jejich vlasti, naopak jsou zřizovány takové pobytové mechanismy, které mají zajistit setrvání občanů Ukrajiny a jejich bezpečnost, ať už je jejich pobytový status jakýkoliv.

IV. Jednání

19. Na jednání dne 6. 5. 2024 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a zopakovali argumenty uvedené ve svých písemných podáních.

V. Posouzení žaloby soudem

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované formální náležitosti. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
21. Žaloba není důvodná.
22. Posuzovaná věc se týká zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
23. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že žalovaný zruší platnost zaměstnanecké karty mimo jiné z důvodů uvedených v § 37 téhož zákona. Podle § 37 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona žalovaný zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů (a na základě odkazu v § 46e odst. 1 též zaměstnaneckou kartu), jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
24. Soud souhlasí s žalovaným, že hypotéza citovaného ustanovení byla v případě žalobce bezpochyby naplněna, neboť byl trestním příkazem Městského soudu v Brně č. j. 5 T 168/2023-37 pravomocně odsouzen za úmyslně spáchaný trestný čin. Trestní příkaz je součástí správního spisu a ze své podstaty neobsahuje odůvodnění. Žalobce proto nedůvodně žalovanému vytýká, že si měl obstarat trestní *rozsudek* a seznámit se s jeho odůvodněním.
25. Jak vyplývá již ze samotného znění § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pro naplnění jeho hypotézy je podstatné pouze pravomocné odsouzení, a to za spáchání úmyslného trestného činu. Pohnutka pachatele nebo okolnosti, které vedly ke spáchání trestného činu, nejsou relevantní. V rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, Nejvyšší správní soud výslovně upozornil, že závěry, které učinil ve vztahu k § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (požadavek na posouzení intenzity zásahu do života žadatele a na posouzení závažnosti spáchaného trestného činu z hlediska společenské nebezpečnosti), nejsou aplikovatelné v případě § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť toto ustanovení „*správnímu orgánu nedává prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu*“ (blíže viz body 24 a 25 citovaného rozsudku). Ke shodnému závěru, tedy že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) nehraje žádnou roli povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu, dospěl Nejvyšší správní soud také např. v rozsudku č. j. 6 Azs 163/2015-47, bod 21.
26. Soud proto dospěl k dílčímu závěru, že ve vztahu k naplnění hypotézy § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců byl pravomocný trestní příkaz Městského soudu v Brně

dostatečným podkladem.

27. Žalobní námitky se týkají především posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Z napadeného rozhodnutí je ovšem zřejmé, že právě posuzování míry dopadu do soukromé a rodinné sféry žalobce je věnována jeho podstatná část (srov. výše shrnutí v bodech 4 až 10).
28. V souvislosti s posouzením dopadů do rodinného a soukromého života cizince je třeba zdůraznit, že v případě zrušení zaměstnanecké karty z důvodu spáchání úmyslného trestného činu [§ 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] provedl obecný test přiměřenosti již zákonodárce, neboť na rozdíl např. od důvodů uvedených v § 37 odst. 2 téhož zákona nepodmínil aplikaci § 37 odst. 1 posouzením přiměřenosti (viz též § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). V běžných případech a v obecné rovině lze totiž předpokládat, že spáchání úmyslného trestného činu bude převažovat nad zájmem cizince na nenarušení jeho soukromého a rodinného života.
29. Takový přístup zákonodárce není ojedinělý a týká se řady ustanovení zákona o pobytu cizinců. Pro tyto případy Nejvyšší správní soud dovodil, že i přes absenci výslovného zákonného požadavku jsou správní orgány povinny s ohledem na mezinárodní závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, avšak k potenciální aktivaci uvedeného článku musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, bod 13 a judikaturu tam citovanou, nebo výše zmíněný rozsudek č. j. 10 Azs 256/2019-39, bod 15).
30. Z hlediska přezkoumatelnosti a zákonnosti závěru, že k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy nedojde, soud považuje za stěžejná závěr žalovaného, že situaci žalobce lze adekvátně řešit prostřednictvím víza za účelem strpění podle § 33 zákona o pobytu cizinců. Zachování zaměstnanecké karty tudíž není jediným prostředkem, kterým je možné zachovat právo žalobce na rodinný a soukromý život (a zároveň je toto vízum způsobilé zabránit případné vážné újmě, která by žalobci mohla hrozit v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině, k tomu viz dále body 41 a násl.). Vzhledem ke zjevnému nesplnění zákonných podmínek pro zachování zaměstnanecké karty [§ 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] je plně postačující, pokud k zachování žalobcových základních práv účinně slouží jiný (byť nižší) pobytový titul, zejm. vízum za účelem strpění.
31. Jak opakovaně konstatoval Evropský soud pro lidská práva (dále též „ESLP“), smluvní státy Úmluvy jsou podle mezinárodního práva zásadně oprávněny samy stanovit podmínky vstupu cizinců na své území a pobytu na něm (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 1985, *Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království*, stížnosti č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81, bod 67, nebo ze dne 21. 10. 1997, *Boujlifa proti Francii*, stížnost č. 25404/94, bod 42). Úmluva cizincům rovněž nezaručuje právo na vstup nebo pobyt v určité zemi. Smluvní státy tak nejsou povinny umožnit cizinci usadit se na jejich území (srov. např. rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014, *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10, bod 103).
32. V nyní posuzované věci je podstatné, že žalobce i jeho děti jsou státními příslušníky třetího státu. Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury ESLP vyplývá, že

podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, viz také např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, body 21 a 22, či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25, bod 24). Z čl. 8 Úmluvy proto nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce ohledně země společného pobytu jeho rodiny.

33. Především pak **čl. 8 ani jiné ustanovení Úmluvy nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu**, pokud řešení nabízené vnitrostátními orgány umožňuje dotčenému jednotlivci bez překážek vykonávat jeho právo na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek ESLP ze dne 13. 10. 2016, *B.A.C. proti Řecku*, stížnost č. 11981/15, bod 35). Tento závěr převzal ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022-41).
34. V již zmíněném rozsudku č. j. 6 Azs 163/2015-47 Nejvyšší správní soud poukázal také na to, že „*povolení k dlouhodobému pobytu [kterým je i zaměstnanecká karta] je omezeno dobou, na kterou bylo vydáno, a uplynutím této doby pozbývá samozřejmě platnosti; nelze pak logicky hovořit o ochraně nějakých nabytých práv nebo oprávněných zájmů, neboť jejich trvání bylo časově podmíněno. To neznamena, že by byla vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 [Úmluvy], případně do jiných základních práv. Těžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře obrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)*“ (body 23 a 24, zdůraznění doplněno).
35. Přestože je zrušení pobytového oprávnění výraznějším zásahem do života cizince než jeho neprodloužení, lze podle soudu tyto závěry přiměřeně vztáhnout i na zrušení dlouhodobého pobytu (zaměstnanecké karty), neboť i ten je ze své povahy dočasný a s jeho ukončením musí cizinec počítat, a to nejen v případě uplynutí doby platnosti, ale i v případě, že se dopustí takového protiprávního jednání, se kterým zákon spojuje zrušení povolení k pobytu.
36. V rozsudku ze dne 8. 8. 2022, č. j. 4 Azs 138/2022-46, který se týkal neprodloužení zaměstnanecké karty, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že pokud cizinec prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. Navázal tak na svůj rozsudek ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38, podle kterého je „[v]ždy je nutno posuzovat okolnosti konkrétního případu, zde především účel pobytového oprávnění. Pokud stěžovatelka v daném případě prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života. V daném případě stěžovatelka účel pobytu neplnila, prodloužení jejího pobytového oprávnění pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo ke zcela absurdnímu důsledku. Zákonné podmínky pro prodloužení pobytového oprávnění založené na účelu pobytu – výkonu podnikatelské činnosti – by byly zcela liché, resp. k prodloužení pobytového oprávnění by postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života; takový postup zákon zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí“ (shodně rozsudek ze dne 29. 5.

2020, č. j. 5 Azs 213/2017-34). Obdobně v rozsudku ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020-33, NSS zdůraznil, že je třeba respektovat „i znění a smysl zákona, který stanoví pro získání pobytových oprávnění určité podmínky. NSS proto současně ve své judikatuře dodává, že udělení pobytového oprávnění (tím více trvalého pobytu, který představuje pobytové oprávnění nejvyšší) v situaci, kdy žadatel nesplňuje základní podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu jeho soukromého a rodinného života“ (viz bod 13 a judikaturu tam citovanou).

37. Soud je přesvědčen, že obdobný závěr je třeba přijmout i v případě zrušení zaměstnanecké karty, je-li zcela nepochybně naplněn zákonný důvod pro její zrušení, přičemž zákonná úprava v případě § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepodmiňuje zrušení posouzením přiměřenosti. Ani v tomto případě nemůže cizinec spoléhat na to, že si konkrétní typ pobytového oprávnění „udrží“ pouze na základě existence rodinného a soukromého života v ČR. K tomu závěru zdejší soud dospěl již např. v rozsudku ze dne 24. 4. 2023, č. j. 54 A 5/2023-41, který Nejvyšší správní soud potvrdil rozsudkem ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33.
38. Obdobně k této otázce přistoupil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 Azs 269/2022-27, ve kterém řešil situaci ukončení přechodného pobytu stěžovatelky, která měla na území ČR dítě, jenž mělo české občanství a o něhož stěžovatelka výlučně pečovala. Nejvyšší správní soud shledal, že pokud by byla stěžovatelka nucena opustit ČR, zatímco by dcera zůstala v ČR a nebyla by zde osoba, která by oni pečovala, došlo by k rozporu s nejlepším zájmem dítěte, pokud by naopak byla dcera fakticky nucena následovat stěžovatelku a vycestovat, došlo by k rozporu s čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Ani tyto důsledky však podle Nejvyššího správního soudu nebránily zamítnutí prodloužení pobytového oprávnění, neboť se stěžovatelka dopustila obcházení zákona, s nímž zákon o pobytu cizinců spojuje právě rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu. Podle Nejvyššího správního soudu by bylo nelogické, pokud by stěžovatelce nemohl být pro zásah do rodinného a soukromého života jejího i její dcery ukončen přechodný pobyt, získaný proto, že je matkou občana EU, který své občanství získal obcházením zákona. Nejvyšší správní soud připustil, že k určitému zásahu do rodinného a soukromého života dojde, zdůraznil však, že je nutné zohlednit okolnosti, za kterých k ukončení přechodného pobytu došlo.
39. Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že „ani rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu, ani udělení výjezdního příkazu není přímým zásahem do práv stěžovatelky a její nezletilé dcery, neboť nevede k nucenému vycestování z území ČR. Napadené rozhodnutí sice ukončilo dosavadní pobytové oprávnění stěžovatelky, nicméně z něj lze dovodit, že tento ‚výsledek‘ není definitivní.“ Dodal, že „[u]končení přechodného pobytu a stanovení lhůty k vycestování vede k tomu, že cizinci je stanovena určitá doba, po kterou je na daném území ‚tolerován‘ (obdobně působí i samotný výjezdní příkaz). Jakkoliv má vydání výjezdního příkazu vést primárně k přípravě na vycestování cizince z území ČR, nemůže-li cizinec vycestovat, má právo v době platnosti výjezdního příkazu požádat o povolení k přechodnému pobytu, mj. o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců.“
40. Takové řešení má k dispozici bezesporu i žalobce po zrušení zaměstnanecké karty, neboť ani z nyní napadeného rozhodnutí nevyplývá jeho nucené vycestování, přičemž obdobně jako v citované věci by podle soudu bylo nelogické, pokud by žalobci nemohla být pro zásah do rodinného a soukromého života ukončena zaměstnanecká karta, přestože se dopustil úmyslného trestného činu, s čímž zákon spojuje bez dalšího zrušení této karty, a rodinný

a soukromý život lze dostatečně zabezpečit prostřednictvím jiného institutu. Takovým postupem nemůže dojít k porušení čl. 8 Úmluvy, neboť jak již soud výše zdůraznil, ten nedává cizinci právo na konkrétní typ pobytového oprávnění. Zrušením zaměstnanecké karty sice dochází k odnětí pobytového statusu, jeho důsledkem však není vystavení nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinou. A případné hrozící porušení základních práv je třeba řešit prostřednictvím víza za účelem strpění.

41. Prostřednictvím víza za účelem strpění lze přitom řešit nejen společné soužití žalobcovy rodiny, ale i ochranu před nebezpečím, které by mohlo žalobci hrozit v souvislosti s válečným konfliktem probíhajícím na Ukrajině (byť tuto skutečnost žalobce výslovně nenamítal, jen obecně uvedl, že nemůže bezpečně vycestovat, soud se jí zabýval z úřední povinnosti). K takovému závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v již zmíněném rozsudku č. j. 3 Azs 238/2022-41 nebo rozsudku ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27.
42. V citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud připomněl obsah závazku *non-refoulement*, který vyplývá mimo jiné z čl. 2 a 3 Úmluvy. Tím je povinnost České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, skutečné hrozbě vážné újmy na životě či zdraví nebo újmě způsobené mučením či nelidským nebo ponižujícím zacházením či trestáním, a to například tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila.
43. Podle rozsudku č. j. 3 Azs 235/2022-27 ani uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě z území ČR, spojené se zrušením povolení k trvalému pobytu, samo o sobě není v rozporu se závazkem *non-refoulement*. „*Stěžovateli se touto povinností neukládá navrátit se do země původu, nýbrž „jen“ vycestovat z území ČR. Dostát závazku non-refoulement lze přitom například i navrácením cizince do bezpečné třetí země. [...] V posuzované věci má stěžovatel k dispozici účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit.*“ Nejvyšší správní soud dodal, že s uložení povinnosti vycestovat je spjato udělení výjezdního příkazu, který v souladu s § 17 písm. d) zákona o pobytu cizinců opravňuje cizince k pobytu na území po dobu jeho platnosti. Stěžovatel může v této lhůtě iniciovat řízení, v nichž bude zohledňována právě nemožnost jeho vycestování.
44. Argumentem *a fortiori* je tudíž nutno dospět k závěru, že porušením závazku *non-refoulement* není ani uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě z území ČR spojené se zrušením povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Žalobce může žádat o zvláštní formy ochrany v podobě víza ke strpění pobytu nebo případně i doplňkové ochrany. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že občanům Ukrajiny, kteří nesplňují podmínky pro udělení dočasné ochrany podle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů a ani dalších souvisejících předpisů, je z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině udělováno vízum za účelem strpění z důvodu existence překážky vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 5. 1. 2023, č. j. 45 A 3/2022-57, nebo ze dne 26. 1. 2023, č. j. 57 A 3/2022-36).
45. Ostatně Ústavní soud nedávno rovněž konstatoval, že „*zrušení povolení k přechodnému pobytu představuje podstatně menší zásah do práv cizinců než v případě jejich vyhoštění, neboť není spojeno se zákazem pobytu na území ČR. Stěžovatelka může usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území ČR. Správní orgány i soudy přílehlavě poukázaly na to, že například může podat žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění jejího pobytu na území ČR podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu,*

že jí ve vycestování brání překážka na její vůli nezávislá.“ (usnesení ze dne 3. 5. 2022, sp. zn. I. ÚS 7/22).

46. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že žalobce má k dispozici právní prostředky zajišťující, že nemusí bezodkladně vycestovat do země původu, a tudíž nedojde ani k porušení základních práv (ať již zaručených čl. 2 a čl. 3 nebo čl. 8 Úmluvy), které by s nuceným vycestováním do země původu mohlo být spojeno. Jinými slovy, jediným řešením žalobcovy situace z hlediska dodržení mezinárodněprávních závazků ČR, včetně Úmluvy, není nutně pouze zachování platnosti zaměstnanecké karty. V situaci, kdy žalobce svým trestněprávním jednáním zapříčinil, že nesplňuje zákonné podmínky pro toto pobytové oprávnění, bylo její zrušení v souladu se zákonem. S ohledem na skutkové okolnosti věci soud považuje možnost žalobce získat vízum za účelem strpění za velmi reálnou. Ostatně takovou variantu připouští i žalovaný v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě (srov. výše body 10 a 18).
47. Z tohoto důvodu nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí námitka, podle které měl žalovaný zadat znalecký posudek z oboru psychologie, který by zkoumal dopad zrušení zaměstnanecké karty na žalobcovy děti. Obdobně je z tohoto důvodu nerozhodné, zda žalobcovy děti mají hlášený pobyt na jiných adresách z důvodu, že nebylo možné zajistit, aby měly shodný pobyt jako žalobce, jak žalobcův zástupce zmínil při jednání. V této souvislosti lze dodat, že je výhradně na cizinci, aby v řízení (a to i vedeném z úřední povinnosti) tvrdil své osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008-63, a mnohé další). Pro posuzovanou věc však je rozhodné, že soužití žalobce s jeho dětmi lze řešit prostřednictvím víza za účelem strpění, a proto nemůže být zrušení jeho zaměstnanecké karty v rozporu s čl. 8 Úmluvy.
48. Z téhož důvodu nehrozí, že by v důsledku napadeného rozhodnutí mohlo dojít k porušení Úmluvy o právech dítěte. K této otázce soud odkazuje zejména na rozsudek ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27 (body 33 a 39), ve kterém Nejvyšší správní soud zdůraznil, že relevantní judikatura (a to ani rozsudky NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 343/2019-37) nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem. Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že nedávná judikatura Ústavního soudu zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). A to od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy.
49. Podle citovaného nálezu patří do třetí kategorie řízení o vyhoštění osoby pečující o dítě (nález sp. zn. IV. ÚS 950/19, bod 52), což ostatně uznává i žalobce. Rozhodnutí o zrušení pobytu představuje méně intenzivní zásah než vyhoštění, proto není důvod řadit jej do první či druhé kategorie vymezené Ústavním soudem. U třetí kategorie se přitom podle Ústavního soudu „otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie,

neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější“ (nález sp. zn. IV. ÚS 950/19, bod 53).

50. V této souvislosti je třeba zdůraznit, jak již soud výše podrobně vysvětlil, že zaměstnanecká karta není jediným prostředkem, který umožňuje soužití žalobce s jeho dětmi. Jejich společné soužití může být plně zabezpečeno prostřednictvím víza za účelem strpění (srov. výše odůvodnění k zásahu do rodinného a soukromého života). Z tohoto důvodu není napadené rozhodnutí, které vychází z výše citovaného nálezu a možnosti udělení víza za účelem strpění, v otázce nejlepšího zájmu dítěte nepřezkoumatelné ani nezákonné. Žalovaný věnoval posouzení nejlepšího zájmu dítěte dostatečnou pozornost (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 260/2020-27, bod 39, nebo rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Azs 205/2020-48, bod 18).
51. V této souvislosti soud připomíná též ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která zdůrazňuje, že si žalobce „*před pácháním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.*“ (výše citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod 51, obdobně také rozsudky NSS ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, bod 13, ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, bod 22, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, bod 17, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, bod 27, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, bod 28, ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, nebo výše citovaný rozsudek č. j. 3 Azs 205/2020-48, bod 21).
52. V této souvislosti soud doplňuje, že žalobcovy děti nevyzýval k tomu, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, neboť podle judikatury Nejvyššího správního soudu mohou být v případě řízení o zaměstnanecké kartě blízcí rodinní příslušníci osobami zúčastněnými na řízení, pokud je jejich pobytový status závislý na žalobci (viz rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2023, č. j. 8 Azs 50/2023-54). Tak tomu v nyní posuzované věci není, neboť žalobcovy děti pobývají na území ČR na základě dočasné ochrany, která není závislá na pobytovém statusu žalobce.
53. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51, neboť byl vydán v rozporu s § 17 s. ř. s., tedy bez aktivace rozšířeného senátu. Zmíněným rozsudkem desátý senát NSS zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 8. 2023, č. j. 54 A 40/2023-40, zcela však přehlédl, že skutkově a právně plně srovnatelný rozsudek (včetně přítomnosti nezletilého dítěte na území ČR) zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2023, č. j. 54 A 5/2023-41, již dříve druhý senát NSS potvrdil v rozsudku ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, a označil argumentaci zdejšího soudu (shodnou jako v rozsudku č. j. 4 A 40/2023-40) za přesvědčivou, propracovanou a detailní. Z rozsudku č. j. 10 Azs 234/2023-51 není vůbec zřejmé, z jakých důvodů zaujal odlišný názor, k rozsudku č. j. 2 Azs 135/2023-33 se nijak nevyjádřil, nevypořádal se ani s argumentací

zdejšího soudu uvedenou ve zrušeném rozsudku ani četnou judikaturou samotného Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, na kterou zdejší soud ve zrušeném rozsudku odkazoval.

54. Soud proto setrvává na závěrech, které vyjádřil ve svých zmíněných rozsudcích i argumentaci předestřené shora, nesouhlasí přitom s názorem desátého senátu, že by řešení pobytové situace prostřednictvím víza za účelem strpění bránila výluka ze soudního přezkumu. Dostatečnost tohoto typu pobytového oprávnění Nejvyšší správní soud potvrdil např. v již zmíněných rozsudcích č. j. 2 Azs 135/2023-33, č. j. 3 Azs 235/2022-27 nebo č. j. 3 Azs 238/2022-41. Desátý senát se s těmito rozsudky nijak nevyrovnal a nevysvětlil, proč zaujal odlišný názor.
55. Krom toho, zdejší soud je přesvědčen, že pokud by cizinec namítal porušení závazků vyplývajících z čl. 2, 3 nebo 8 Úmluvy nemohla by být žaloba proti neudělení víza za účelem strpění vyloučena ze soudního přezkumu, neboť podle čl. 36 odst. 2 Listiny nesmí být z pravomoci soudu vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny (takové námitky by bylo třeba posoudit nezávisle na skutečnosti, že cizinec nemá práva pobytu na území ČR). Krom toho, pokud cizinec nesplňuje podmínky konkrétního pobytového oprávnění, je mnohem vhodnější, aby mu v případě hrozby porušení mezinárodních závazků bylo uděleno pouze nejnižší pobytové oprávnění, které může tuto hrozbu účinně odvrátit, a nikoliv pobytové oprávnění podle jeho volby. Opačný výklad by cizince, kteří podmínky pobytového oprávnění nesplňují (navíc z důvodu vědomé trestné činnosti), nedůvodně zvýhodňoval oproti cizincům, kteří podmínky svého pobytového oprávnění řádně plní.
56. Z výše uvedených důvodů má soud za to, že závěry vyslovené v rozsudku č. j. 10 Azs 234/2023-51 nemohou mít dopad do jiných řízení.
57. Soud závěrem shrnuje, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelné ani nezákonné. Žalovaný zjistil stav věci, který byl dostatečný pro výrok napadeného rozhodnutí, a nedopustil se takových vad řízení, které by měly vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

58. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. května 2024

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně